

[Johs. Clausen.]

brugsmiisteren i forrige Rigsdagssamling kunde have faaet vedtaget et lignende Forslag som det, der nu kommer fra Folketinget til Landstingets Afgørelse.

Jeg skal ikke komme ind paa en nærmere Omtale af Lovforslaget i dets Helhed — det har saa mange Gange været til Behandling baade i dette høje Ting og i Folketinget, at jeg tror, det er overflødig at gaa ind paa Enkelthederne. Mit Partis Standpunkt i denne Sag har været, at sanitære og hygiejniske Krav bør opfyldes i saa stor Udstrækning som foreneligt med Hensynet til forsvaerlig Økonomi, og uden at der paaføres Befolkningen unødigt Besvær. Som Forholdene for Øjeblikket ligger for Landbrugs-erhvervet, efter at ikke mindst Slagtedyrenes Værdi er gaaet ned til et Minimum, som man maaske aldrig før har set Magen til, vilde det efter min Mening være fuldkommen uforsvaerligt at paalægge Landbrugets Udøvere, Producenterne, nye Omkostninger, en ny Belastning ved Afsætning af deres Kreaturer. Jeg tror ogsaa, at denne Betragtning har været medvirkende til at skabe det Kompromis om denne Lovgivning, som nu er tilvejebragt. Det var i hvert Fald en Betragtning, som baade jeg og Ordføreren for det radikale Parti her i Landstinget i Fjor gjorde kraftigt gældende: en unødigt Fordyrelse ved Gennemførelsen af tvungen Kontrol kunde vi ikke gaa med til.

En saadan Fordyrelse er netop undgaaet i det Kompromis, som her foreligger til Behandling. Mit Parti har stadig fastholdt, at § 1 Kontrol og § 2 Kontrol var hinanden jævnbyrdige; vi har ment, at der ikke var nogen som helst saglig Begrundelse for at hævde, at § 2 Kontrol med Syning af Dyr af en Dyrlæge baade forud for og efter Slagtningen ikke var i enhver Henseende fuldkommen forsvaerlig, og hver Gang Sagen har været til Behandling, har vi ønsket, at disse to Former for Kødkontrol blev ligestillet i enhver Henseende. Der har ude i Befolkningen vist sig en voksende Forstaaelse af denne Betragtning, og § 2 Kontrollen er indført i stedse flere og flere Kommuner ad Friyillighedens Vej. § 1 Kontrollen har fra 1911 til 1930 været praktiseret i omtrent det samme Antal Kommuner og findes nu i 62 Kommuner. § 2 Kontrollen var derimod i 1911 kun indført i 9 Kommuner, men der er foregaaet en jævn Stigning, og i 1930 var der 432 Kommuner, som havde indført § 2 Kontrol. Det viser, at paa Friyillighedens Grund er en Kødkontrol vokset frem gennem en naturlig

Udvikling. Da vi mener, at § 2 Kontrollen er lige saa god som § 1 Kontrollen, har vi ogsaa stadig krævet, at der skulde være Ligestilling for begge disse Kategorier af Kødkontrol, saa at Kød af Dyr, der var slagtet efter § 1 eller § 2 Kontrollen, kunde indføres og forhandles i samtlige Kommuner i Landet.

Disse Principper er ogsaa i det væsentlige fastslaaet i det nu foreliggende Lovforslag. Det bestemmes heri, at den 1. April 1938 skal der i samtlige Kommuner være paabudt Kødkontrol efter § 1 eller § 2. Samtidig er der indført en Bestemmelse om, at Landbrugsministeriet gennem Veterinærdirektoratet kan medvirke ved Kontrollen af det øgede Antal Slagtehusse, som nu kommer ind under Kontrollen. Jeg finder i og for sig, at denne udvidede Kontrol nærmest er overflødig, jeg tror, at en Ændring af det lokale Tilsyn eller et Paabud overfor det lokale Tilsyn havde været tilstrækkeligt.

I § 5 fastslaaes det, at Kød og Slagteaffald efter Kontrol I og II kan indføres og forhandles i enhver Kommune her i Landet, og endelig er der en ny Bestemmelse, der siger, at Dyr, som før Slagtningen viser sig syge, kun maa sælges i den Kommune, hvor Slagtningen har fundet Sted. Har Kommunen Kødkontrol, skal Kødet passere denne, for at det skal kunne anvendes til Menneskeføde, og er der ikke Kødkontrol i den paagældende Kommune, skal der foreligge en Dyrlægeattest for, at Kødet maa bruges.

Jeg mener, at dette betegner et Fremskridt. Hvad der sker, er i og for sig kun, at den frivillige Udvikling, som er foregaaet gennem Aarene, fremskyndes noget, og at det bliver fastslaaet, at i 1938 skal der i samtlige Kommuner være indført Kødkontrol. Jeg mener, at dette sker, uden at der paalægges Producenterne unødige Udgifter, og under Hensyntagen til de Svar, som vi sidste Aar fik fra Landboforeningerne og Husmandsforeningerne — de to Organisationer, der i overvejende Grad repræsenterer Producenterne. Landboforeningerne hævdede i deres Svar, at § 2 Kontrol var lige saa god som § 1 Kontrol, og Husmandsforeningerne krævede, at Kød efter § 2 Kontrollen frit skulde kunne indføres og forhandles i samtlige de Kommuner, hvor der er § 1 Kontrol.

Man har her opretholdt den historiske Linie i denne Lovgivning, man har undladt at monopolisere Handelen, og man har undgaaet en væsentlig Fordyrelse af Kontrollen. Jeg kan derfor paa mit Partis Vegne anbe-